

Kedves Testvérek!

A Jézus megkísértésének története kapcsán szeretném azt elmondani, miközben kétség kívül a szentírás tanúsága szerint is megvannak a kitüntetett pillanatok benne. Lehetnek nagyon erőteljes pillanatok és helyzetek, aközben a kísértés lényegileg egy folyamat. Ezért a kísértésről annak a folyamat jellegében szeretnék beszélni. A folyamatban aztán kétség kívül meg szoktak jelenni a nagyon kritikus pillanatok és helyzetek. Ekkor szívesen beszélünk a kísértésről, vagy arról ránk hogyan hat kísértés, hogy éltük meg életünkben.

A mai evangéliumról, újból meg újból eszembe jutott a népi bölcsesség, az ördög a részletekben rejlik. A megkísértés történetén keresztül a figyeljünk arra, hogy nemcsak Jézus, hanem mi is meg kísérthetők vagyunk.

A kísértés úgy érkezik meg hozzánk, hogy úgy fogjuk mi azt föl, hogy ez dehogyis kísértés, ez egy lehetőség, ez itt egy alkalom. Az igazi kísértéseknek meg azután kétségkívül valami ilyesmi üzenete van: „Soha vissza nem térő alkalom. Hogyan volna már kísértés? És ez a soha és vissza nem térő csodálatos alkalom, remek lehetőség lesz valami jóra.” A kísértő elhiteti velünk, hogy nem is kísértésről van szó, hanem lehetőségről.

Ez a lehetőség pedig nagyon-nagyon meg fogja érni, nagyon sok pozitívum lesz benne, és a negatívumok elhanyagolhatók.

Tehát pont abból fog a veszteség származni, hogyha nem teszem meg. Ezek a veszteségek ráadásul nemcsak az én személyes életemre fognak vonatkozni, hanem hát nagyon mások sokat fognak veszíteni, és nagyon sokaknak ez a sok vesztesége, akkor tulajdonképpen az én bűnöm lesz.

A következő jellemzője a kísértésnek, hogy azt mondjuk, a szónak többféle értelmében lehetséges ez, hogy ahogyan én most a kísértőnek igent mondok, tulajdonképpen ez rejtve fog maradni, hogy nem lesz látványos a bukásom. Jó, hát van benne valami nem annyira teljesen tiszta, de ha van is benne valami nem annyira teljesen tiszta, ez titok marad majd, vagy legalábbis rejtve marad. Hát ki látja azt, hogy Jézus leborul a kísértő előtt? Mi lesz az, amit majd lehet látni? Mindaz a sok jó, amit majd ezután a világ gazdagságával megtesz értünk. Hát az nagyon látványos lesz, az nagyon látható lesz, mindenki azt fogja tapasztalni. És az, hogy előtte... most mondjuk így, köztük marad. Ketten ezt elrendezik, és a jó dolgok meg nagyon látványosak lesznek.

Ha tudom is, hogy rossz, még az is lehet, hogy nem lesz ennek negatív következménye. Hát miért volna törvényszerű, hogy negatív következménye legyen? Hát miért ne legyünk optimisták? Hát nem jöhet össze? Hát miért ne jöhetne össze? Ha akkor összejön, lehet, hogy nem is kell érte fizetni.

Következő, hogy a kísértő elhiteti velünk azt, hogy ez olyan értelemben sem kísértés, hogy ő tulajdonképpen itt szinte nincs is, mert ezt én akarom. Hát ő szinte csak úgy fölhívja a figyelmemet arra: „De hát mindig erre vágytál, nem? Hát igazából ezt akartad, nem? Hát tulajdonképpen ezért jöttél, nem? Hát tulajdonképpen ez a te, hát ez a te vágyad, ez a te kívánságod, tulajdonképpen a te, ez tulajdonképpen a tied, én csak mondom, hogy én úgy látom, hogy te ezt nagyon akarod. Hát én szinte itt sem vagyok, csak úgy kimondom azt, ami benned ennyire világos. Hát tudod, kívülről ezt nagyon lehet látni. Szóval ez nem az én ötletem. Valójában ez benned már régen megszületett, hát én csak mondom, hogy akkor lehet, hogy itt az idő, hiszen te már ezt, lehet, hogy már el is döntötted, nem? Most már csak csinálnod kell.” Vagyis a kísértésnek a jellemzője, hogy az ember úgy van ezzel, hogy hát tulajdonképpen tényleg, ezt én akarom, hát a kísértő csak megadja. És az, hogy ki adja ezt meg, az igazából nem számít. Hát annyi nyeresége van, most ez éppen kitől van? Nem, tulajdonképpen ez elhanyagolható.

Szóval a kísértővel egyetlen dolgunk van. Jó, nemet mondani, ellentmondani. „Takarodj, Sátán!” Hát ez a dolgunk. Hát ne finomkodjunk, nem az a dolgunk. „Takarodj sátán!” Ez az egyetlen dolgunk van, de nem tárgyalunk, nem kell szövegelni, meg győzködni, meg nem. „Takarodj sátán!” Ez, pont ez a dolgunk vele. És előtte és közben és utána magunkkal lesz sok dolgunk. Utána is lesz magunkkal sok dolgunk. Meg kell emészténünk, hogy akkor ez most mivel jár nekünk, hogy a kísértőnek azt mondtuk, hogy nem.

Tehát ez azt jelenti, hogy a kísértés nemcsak – mondjuk így – magánemberként, hanem csoportok, felekezetek, egyházak, intézmények, közösségek tagjaként is él. Akkor, hogy valamit kézzelfoghatóvá tegyék, mondjuk keresztényként is szenvedünk kísértést.

Katolikusként például mi a kísértésünk? Az, hogy az evangelizáció küldetésére, amire meg vagyunk hívva, arra hát magunk között szólva lehet, hogy inkább pénzre van szükség, mint hitre. Hogy legyen inkább pénz, és a hit, meg tudjátok, az egy olyan finom természetű dolog, nem? Valamennyi azért csak van, meg azért imádság is van. Hát a látványos részét úgyis megcsináljuk. Katolikusként például kísértésünk az, hogy inkább van szükségünk pénzre, mint a hitben való elmélyülésre.

De például katolikusként az is kísértésünk lehet, hogy ha az egyháznak mindig és mindenkorai intézményi felépítését éltetjük és fönntartjuk. Ezzel máris Isten országáért cselekedtünk, és Isten országának a fölragyogtatásáért éltünk. Az egy nagy kísértés, hogy kritikátlanul azonosítunk mulandó e világi rendszereket Isten országával. Ez nekünk katolikusként nagy kísértésünk lehet.

Családban élve mi a nagy kísértésünk? Az, hogy amit a családomért teszek, az nem lehet bűn. Hogy amit az ember a szíve szeretetével tesz a családjának a tagjaiért, az biztos, hogy jó. Nagy kísértés.

Jézus tudja azt a mondatot, amit érdemes mondani, amit mi is tudunk. Ezért mi pontosan tudjuk azt, hogy miközben a kísértő elénk áll és ez a kísértés netovábbja, és azt mondja: „Én ismerem a Szentírást, nálam jobban Istent senki nem ismeri, úgyhogy te bennem bízzál, bennem remélj, hozzám tartozzál, és fogadd el azt, amit én mondom, mert én mondom jól!” A kísértő idéz nekünk a Szentírásból, és azt mondja: „Én vagyok ennek a szakértője. Nézd csak, itt az írás, Isten szava, és ezt én közvetítem.” Ez mit jelent számunkra, egész gyakorlatiasan? Ahogy a Szentírás mondja, a kísértő e világ fejedelme, hogy elhisszük-e világ fejedelmének, hogy ő fogja majd helyesen megmondani, hogy ki a jó ember és ki a rossz? Hogy ki az igaz és ki nem az? Hogy ki az igaz pap és ki nem igaz pap? Hogy ki a jó püspök és ki a rossz püspök? Hogy ki éljen és ki ne éljen? Hogy kinek adjunk kenyeret és kinek ne adjunk? Nagy kísértésünk elhinni e világ fejedelmének, hogy ő mondja meg, hogy ki a jó és ki a rossz, hogy ki a jó keresztény és ki a rossz keresztény, hogy ki a jó katolikus és ki a rossz katolikus.

Egy történettel szeretném befejezni. Nick Vujicic, tudjátok, nincsen karja, nincsen lába, előadást tart, föltéve egy asztalra. Egyszer csak ott, hogyhogy nem, arcra bukott, ott, előadás közben. Már mentek volna oda, hogy segítsenek neki, de ő egy kicsit mocorgott, és ott volt előtte a Szentírás. Ahogy ott volt előtte a Szentírás, azt pont meg tudta tenni, hogy a homlokát, a fejét odatette a Szentírásra, és az pont megemelte annyival a fejét, hogy onnan már a törzséből föl tudott egyenesedni. Ránézett a hallgatóságra és azt mondta: „Mindannyian el szoktunk bukni. Nem mindegy, hogy kire támaszkodva állunk föl.” Kire támaszkodva akarok föllátni a kísértésekben. Amen.